

Bernardín Šmíd

Nedeľa Božieho milosrdenstva

„Nech je zvelebený Boh a Otec nášho Pána Ježiša Krista, ktorý nás vo svojom veľkom milosrdenstve, vzkriesením Ježiša Krista z mŕtvych, znovuzrodil pre živú nádej, že dostaneme neporušiteľné, nepoškrvené a nevädnuce dedičstvo.“ Týmito slovami sa nám prihovára sv. apoštol Peter. Predmetom zvelebovania apoštola Petra je „Božie milosrdenstvo“. A toto Božie milosrdenstvo sa neprejavilo nejakým obrazom, ani videním, ale evidentným Božím skutkom „vzkriesením Ježiša Krista z mŕtvych“.

Pozrime sa najprv na to, čo je to beznádej, aby sme pochopili, čo je to živá nádej, ku ktorej sme povolani? Beznádej to je akási duchovná kapitulácia... Nie sme šťastní, ale akosi nešťastne a zúfalo vyrovnaní. Vyjadríme to slovom: „S tým sa už nič nedá robiť!“ Beznádej zastavuje každý pohyb a každú snahu. Naopak! Nádej je motorom duchovného života. Nádej je hnacou silou života. A táto nádej je dokonca živá, sama má v sebe silu vzrastu. Boh ju potvrdzuje aj tým, že nám dáva účasť na svojom Duchu. Dokonca očakávame splnenie blaženej nádeje a príchod nášho Pána Ježiša Krista.

Apoštol Peter možno práve vo chvíli, keď videl križovanie Ježiša, a keď vierou poznal, že Ježiš je skutočne Boží Syn, vnímal priepasť ľudskej zloby a zároveň sa bál, že aj on bude s týmto zlým svetom zničený. Možno práve vtedy ho chytilo pokušenie k beznádeji. Veď on sám sa nezachoval lepšie, keď Pána zaprel. Ale Božia odpoveď na najväčší ľudský zločin bola úplne iná ako očakávali spravodliví všetkých čias. Neprišiel trest, ale odpustenie hriechov. Neprišla záhuba, ale pozvanie do neba. Namiesto absolútnej spravodlivosti sa zjavilo absolútne milosrdenstvo. My sme spáchali superzločin a Boh urobil najúžasnejší dobrý skutok, vzkriesil Krista pre naše ospravedlnenie. Boh sa zjavil ako odpustenie a spása.

Situácia, ktorú prežívame dnes po Vzkriesení Pána sa veľmi podobá tej, ktorú prežili Jakubovi synovia, keď sa im dal poznať, po ich príchode do Egypta, ich brat Jozef. Oni mu spôsobili mnoho zla a predali ho do otroctva a on sa milosťou Božou stal záchrancom – doslova Spasiteľom - Egypta a celého sveta. Keď sa dal spoznať svojim bratom, zľakli sa a boli zhrození a čakali spravodlivý trest. On sa im však namiesto toho milo prihovril: „Ja som Jozef, váš brat, ktorého ste predali do Egypta. A teraz sa netrápajte a nesuzuňte, že ste ma sem predali, lebo Boh ma sem poslal pred vami, aby ste ostali nažive. Preto ma Boh poslal pred vami, aby váš rod zachoval na zemi a aby ho mimoriadnym zásahom zachoval pri živote. A takto nie vy ste ma sem poslali, lež Boh. On ma urobil faraónovým poradcom, pánom nad celým jeho domom a vládarom nad celou

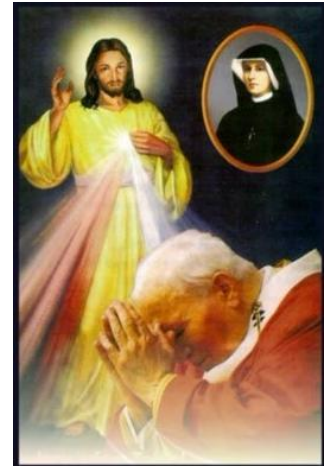
egyptskou krajinou. Poponáhajte sa a choďte k môjmu otcovi a povedzte mu: Toto odkazuje tvoj syn Jozef: „...príď ku mne a neodkladaj“. Vy ste síce snovali proti mne zlo, ale Boh to obrátil na dobro, aby uskutočnil to, čo je dnes, aby zachránil život mnohým ľuďom. Len sa už nebojte! Ja sa budem starať o vás aj o vaše deti!“

Teda stručne povedané: „Vy ste mysleli na zlo, ale Boh to premyslel na dobro.“ Toto je sila a čistota Božích myšlienok. A toto sa deje aj s Krížom. Boh Najväčší zločin, ktorým je Ukrižovanie Bohočloveka, premyslel na dobro... Premyslel ho vo svojom srdci. Premyslel ho spolu so svojim Synom. V Jánovom Evanjelii sú zaznamenané tieto Ježišove slová: „Otec ma preto miluje, že ja dávam svoj život, a zasa si ho vezmem. Nik mi ho neberie, ja ho dávam sám od seba. Mám moc dať ho a mám moc zasa si ho vziať. Taký príkaz som dostal od môjho Otca.“ (Jn 10,17-18) Boh i tento Najväčší zločin, ktorým je Ukrižovanie Božieho Syna, premyslel na dobro. Na tomto kríži sa zrodila úpenlivá prosba o odpustenie: „Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo činia!“ A Otec určite vyslyšal prosbu svojho Syna. A nielen, že môžeme skrze jeho krv dúfať v milosť odpustenia našich hriechov, ale Boh ho aj vzkriesil pre naše ospravedlnenie.

Kristovo Vzkriesenie je radikálnou obnovou všetkých vecí. Boh zotiera nielen náš hriech, ale aj našu vinu. Boh nechce, aby sme k nemu pristupovali s pocitom viny, ak sme svoj hriech vyznali. Boh chce spasiť všetkých ľudí...

Prežiť tajomstvo Kristovho vzkriesenia môžeme v každej svätej spovedi, veď Boh nás vracia do stavu nevinnosti. Boh nelikviduje len hriech, ale Boh likviduje aj ľudskú vinu. Človek nieje schopný niesť svoju vinu pred Bohom a Boh ani nechce, aby sa človek, ktorý sa k nemu obrátil, stále cítil vinný. Ježiš po svojom zmŕtvychvstaní nechce, aby sme sa trápiли nad tým, čo všetko zlé sme urobili. Máme sa s vierou dívať na jeho kríž.

V dnešnom Evanjelii nachádzame Božiu odpoveď na náš hriech. Ježiš nám všetkým ohlasuje „Šalom“ Pokoj. Všetkým nám prináša pokoj. A apoštoli od neho dostávajú zvláštne poslanie, aby hlásali pokánie na odpustenie hriechov po celom svete, skrze Ježiša Krista. Svätý Pavol to neskoršie nazve službou zmierenia. Táto služba zmierenia vyplýva z Ducha, ktorého apoštoli prijali od Zmŕtvychvstalého Krista: „Prijmite Ducha Svätého. Komu odpustíte hriechy, budú mu odpustené, komu zadržíte, budú zadržané.“ Bez pomoci Ducha Svätého by apoštoli nevedeli posúdiť hriešnosť človeka. Všade tam, kde existuje opravdivá ľútosť, ohlasuje sa odpustenie hriechov, ale tam, kde nie je snaha o opravdivé obrátenie sa hriechy neodpúšťajú.

Pri Baránkovej večeri, odetí v rúcho obnovy po ceste morom Červeným, spievajme hymnus Kristovi.

Keď jeme telo z oltára a krv Kristovu pijeme, obetu kríža presvätú slávime, v Bohu žijeme.

Tá veľkonočná večera zachránila ľud pred smrťou; z faraónovho otroctva nás dobrý Pán, Boh, vytrhol.

A veľkonočnou hostinou Baránok Kristus sa nám stal; on, nekvasený, čistý chlieb, za pokrm svoje telo dal.

Vznešená, pravá obeta, ty lámeš síly pekla, zla, z otroctva vyslobodzujúš a vedieš k Bohu, do neba.

Vstal slávne z hrobu Kristus Pán; z temnôt sa víťaz vynára, do okov zavrel vládcu tmy a brány neba otvára.

Ježišu, ty buď naveky nám veľkonočnou radosťou, pridruž nás k svojmu víťazstvu znovuzrodených milosťou.

Tebe buď sláva, Ježišu, ktorý si slávne z mŕtvych vstal; Otcovi, Duchu Svätému nech večne zuní pieseň chvál. Amen.

Večná láska srdca

Ž 22, 15.27: Rozlievam sa sťa voda a uvoľňujú sa vo mne všetky klby. Srdce mi mäkne ako vosk a topí sa mi v útrobach. Chudobní sa najedia a budú nasýtení a Pána budú chváliť tí, čo ho hľadajú: „Naveky nech žijú ich srdcia!“

Dobry Bože, prinášam ti v túto chvíľu svoje srdce a s ním všetko, čo je v ňom. Spolu so žalmistom by som chcel v modlitbe prežiť, ako sa mi niekedy srdce topí v starostiach a problémoch, v zranení, v nepochopení, v bolestných správach.

Pane, zvykneme hovoriť o niekom, že má mäkké srdce, a myslíme tým srdce chápujúce, čo sa zľutúva, odpúšťa, ustúpi. No keď žalmista hovorí, že mu mäkne srdce, topí sa v útrobach, zrejme má na mysli srdce slabé, ktoré stráca silu, bojí sa, že zlyhá. Alebo prežíva bezmocnosť, nelásku, potupy druhých, ktoré ho ničia, a on sa nemá o čo oprieť.

Pane, ani nám nie sú cudzie situácie, keď sa naše srdcia topia v bolestiach a v zápasoch, keď slabnú a strácajú odvahu a silu, keď zlyhávajú, vzdávajú sa, nemajú odvahu bojovať.

Môj Bože, cítim, ako aj moje srdce mäkne, ochabuje, prežíva beznádej a bezmocnosť.

Prosím ťa, buď so mnou v takých chvíľach.

Nenechaj ma skúšať nad moje sily.

Posilni ma a sprevádzaj svojim Duchom, aby moje srdce naveky mohlo žiť vo chvále a v oslave teba. Nech sa moje srdce nikdy nezriekne lásky. Veď napokon všetko pomínie, všetko, len láska nie.

Uvedomujem si, že slová žalmu Nech ich srdcia žijú naveky sú pre mňa výzvou k láske, ktorá nezaniká, všetko znesie, všetko verí, všetko dúfa, všetko pretrpí, ktorá sa nikdy nezriekne milovať a slúžiť.

Pane, hoci sa mi mnohí, aj blízki smejú a hovoria uštipačné slová, hoci som im občas na zábavu a kritiku, na vysvetlenie pochybnosti a nedôvery v lásku, ja ti chcem ďakovať za to, že si mi dal spoznať a uveriť v lásku, ktorou nás všetkých miluješ.

Ďakujem ti, že môžem veriť v tvoju lásku.

Ďakujem ti, že tvoja láska sa mi stáva silou, radosťou a zmyslom života.

Verím v tvoju lásku, ňou si chcem žiť srdce.

Verím v tvoju lásku a chcem plniť svoje sľuby.

Verím v tvoju lásku a z nej chcem čerpať silu a nikdy ti neprestanem dôverovať.

Kľakám si, Bože, pred tvoju tvár a velebú, pred lásku tvojho Srdca a prosím: Daj, nech žije moje srdce tvojou láskou, nech vždy verí a dúfa v tvoju lásku, nech miluje tvoju láskou.

Ďakujem a prosím v pokore a v dôvere.

Jozef Šuppa SJ „Modlitby srdca“

Ohlášky pred prijatím sviatosti manželstva: Snúbenci Ing. Branislav Hábel a Zuzana Bednáriková hodlajú prijať sviatosť manželstva. Kto by vedel o nejakej cirkevnoprávnej prekážke, nech ju ohlási na farskom úrade.

Korunka Božieho milosrdenstva: V dnešnú nedeľu (23.4.) popoludní o 15:00 hodine bude pobožnosť, kde sa pomodlíme Korunku Božieho milosrdenstva.

Kto si dnes pri verejnom vystavení obrazu Božieho milosrdenstva nábožne uctí tento obraz, splní tri obvyklé podmienky (sv. spoveď, sv. prijímanie a modlitba na úmysel Svätého Otca) a pridá k tomu nábožný vzdych vzývajúci Božie milosrdenstvo, môže získať úplné odpustky.

Zbierka na Boží hrob: Pri návšteve Božieho hrobu sme vyzbierali a odoslali 480 eur. Nech vám Pán odmení vašu štedrosť.

Záujem

Nech si nikto z nás nemyslí, že láska nie je problém, ak o ľuďoch okolo seba zmysľáme iba priateľsky. Keď sme príjemní, nikomu sa nenatískame. Keď nikomu neublížujeme a každého necháme žiť. Keď máme všetko okolo seba usporiadané a dobre zabezpečené pod skleneným zvonom našej súkromnej sféry. Svojím dielom tak prispievame k obrovskej ľahostajnosti, vďaka ktorej zakrpatieva spolunažívanie nás, ľudí.

Ak chcem naozaj milovať, musím sa o tých druhých zaujímať: byť pozorný, vnímavý, vynachádzavý.

Najprv sa musím zaujímať o ľudí v mojej blízkosti, ktorí sú mi zverení, s ktorými žijem pod jednou strechou, s ktorým deň čo deň spolupracujem, s ktorými vedno kráčam životom.

Záujem o druhých ľudí ma vytrháva z mojej obmedzenosti. Nesmiem ho odmietat ani vtedy, ak sa tým narušia moje vlastné krásne plány, môj pokoj a pohodlie.

Phil Bosmans „Nezabúdaj na radosť“

Sväté omše v 2. Veľkonočnom týždni - (A)

24.IV. pondelok

18:00 *Nebude*

25.IV. utorok

18:00 *Za Ľ. Jána a Jozefínu Nápravníkových a rodičov*

26.IV. streda

18:00 *Sv.omša v Štefanovej*

27.IV. štvrtok

18:00 *Za Ľ. Ignáca (20. výročie smrti) a Eleny (nedožité 90 rokov) Ježovitových*

28.IV. piatok

18:00 *Za Ľ. Štefana a Máriu Plevčíkových a rodičov*

29.IV. sobota

08:00 *Za Ľ. Mariannu Gschwengovú a rodičov*

Upratovanie kostola č.d. 151- 175

30.IV. 3.Veľkonočná nedeľa

08:00 *Za Ľ. Ludmilu Hajkovú (1. výročie smrti)*

Lektori: Blahová M., Radakovičová J..

11:00 *Za farníkov*

Lektori: Kordošová A., Polanská Z.

14:00 *Posvätný ruženec a litánie*

Liturgický kalendár

24.IV. pondelok Sv. Juraj, mučeník - **Esp**

25.IV. utorok Sv. Marek, evanjelista - **Sviatok**

26.IV. streda Sv. Klétus, pápež

27.IV. štvrtok Sv. Simeon Jeruzalemský, biskup a mučeník

28.IV. piatok Sv. Peter Chanel, kňaz a mučeník - **Esp**

29.IV. sobota Sv. Katarína Sienská, panna a učiteľka Cirkvi - **Sviatok**

„(NE)BUĎ TAKÝ SVÄTUŠKÁR!“

A keď niekto spravodlivosť miluje: Ona spôsobuje cnosti, lebo ona vyučuje miernosti a opatrnosti, spravodlivosti a pevnej odvahe, od ktorých nič užitočnejšieho nielo v ľudskom živote.

(Múd8,7)

Toto je Božia vôľa pre vás: BUĎTE SVÄTÍ. Svätosť je najväčší dar, ktorý nám Boh môže dať, lebo preto nás stvoril. Ježiš chce, aby sme boli svätí, ako je svätý jeho Otec. Ak chceme, môžeme sa stať veľkými svätcami.

Svätosť nie je výsadou niekoľkých ľudí, ale jednoduchou povinnosťou, pre vás i pre mňa.

(Sv. Matka Terézia z Kalkaty)

Keby som sa dnes na ulici veriacich ľudí spýtal, či túžia byť svätými, no... neviem, aké by boli odpovede. Možno takéto: „Svätý? To akože mám ísť do kláštora a stále sa modliť? Nie, to nieje pre mňa.“ „Svätý? To ja nikdy nebudem a ani nechcem! Taký nudný život!“ „Svätý? Kto je svätý? Takí neexistujú. To sú táraniny, hlúposti!“ „Načo? Neviem sa aj tak modliť. Svätí veľa trpeli, nie?! A umučili ich. Museli sa postiť! To sa už dnes tak nerobí. To bolo možno v stredoveku, keď mala Cirkev veľkú moc!“

Vôbec nechápeme svätosť. Nevieme, čo je čnostný život. Že tu ide o krásny, zmysluplný život, že tu ide o naplnenie života, o plnosť života, že tu ide o všetko. Že tu ide o to, na čo som tu, odkiaľ a kam idem. Podľa Svätého písma sa do neba nič nesväté nedostane. Raz som sa detí v škole pýtal, kto chce ísť do neba. Všetky ruky v momente vystrelili hore. Potom som sa pýtal, kto chce byť svätý. Zdvihnutých zostalo len zopár nesmelých rúk. Chceme ísť do neba, no nechceme byť svätí? Ale takto to asi nefunguje.

A čo ty? Ako je to s tebou? Chceš sa do neba prepchať so svojou priemernosťou? Alebo sa domnievaš, že sa tam dostaneš za nejaký úplatok, alebo pomocou známostí? Lenže „tam hore“ to asi takto nefunguje. Tam niet korupcie a uplácania. Do večnej blaženosti sa vchádza za poctivý, sväto žitý život, naplnený láskou. Ak netúžime po svätosti, mali by sme o túto túžbu dennodenne vrúčne prosiť. Ak netúžime po svätosti, tak asi len ťažko túžime po Ježišovi. Byť svätý, totiž znamená byť Ježišov, patriť mu celým srdcom.

Pane, Ty si vzorom čností.

Aj ja túžim byť čnostným človekom.

Veď byť čnostným znamená byť svätým.

Povedať, že nechcem byť svätým, je to isté ako povedať, že nechcem ísť za Tebou, že ťa nechcem nasledovať.

A to predsa veľmi chcem!

Ježišu, prosím, rozpál' v mojom srdci túžbu po svätosti a pomáhaj mi žiť čnostným životom.

Amen.

Trpíte? Nezabúdajte, že Boh na vás hľadí ako otec, aby videl, ako viete preňho trpieť a zhodnúť sa s jeho vôľou.

Sv. František Saleský

Staroba má svoju cenu.

Táto veta je dvojjzmyselná. Myslí sa ňou jednak to, že staroba má svoju cenu v zmysle hodnoty, chvály, a jednak to, že má svoju cenu v zmysle výdavkov.

Mnoho vecí prežijeme až v starobe. Sú to jednak potešiteľné veci, ako pohľad na synov a dcéry, vnukov, pravnukov... Poznanie, ktoré je možné len vtedy, keď sa plnosť zážitkov zhutnila na skúsenosť a skúsenosti dozreli v poznatky... Pokoj človeka, ktorý mnoho skúsil a prežil, a preto vie, že sa predsa len dalo zniesť, čo sa zdalo neznesiteľné... A to najdôležitejšie: röntgenový pohľad cez časnosť na veci trvalé.

Kierkegaard vraví, že mladosť hľadí na zem, staroba hľadí hore.

Mnoho vecí prežijeme až v starobe, medzi nimi aj strastičné: životné sily ubúdajú..., chuť do života upadá..., zmysly slabnú..., telo je ťažkopádne a slabé..., množia sa príznaky odkvitania..., pocit jesene, ochladzovania... a zvláštny postreh, že čas plynie čoraz rýchlejšie..., odkázanosť na pomoc druhých..., trpké poznanie, že žiadna generácia sa nepoučí z chýb predošlej..., istota, že skúsenosti nemožno dediť..., častejšie odchody blízkych a známych..., nenahraditeľnosť toho, čo pominulo. A to najtrpkéjšie - rastúca osamelosť.

Keď je to tak, potom starobu neprečunujeme. Letné dni sa žiaľ, nedajú rozmnožiť, nemôžeme navždy ostať zdraví, silní, zdatní. Jeseň má svoju pochmúrnosť a chlad. Tí, ktorí nezostarnú, sú ušetrení mnohých sklamaní.

Starobu však nesmieme ani podceňovať. Práve preto by sme mali byť vďační za dar dlhého života, lebo staroba má pre nás také dary, ktoré môže dostať iba zrelá, na skúsenosti bohatá osobnosť. Mali by sme využiť dni, ktoré nám ešte ostávajú, pretože „príde noc, keď už nikto nemôže nič robiť“. A nečudujeme sa, keď tu - na rozdiel od turistiky - sú ceny „po sezóne“ trochu vyššie.

Starým ľuďom by sa malo predpisovať: trocha humoru, veľa trpezlivosti a nesmierne mnoho lásky.

Elly Heussová-Knappová

Mám v úcte mamy, ktoré dojčia

Veľmi veľa v živote závisí od mamy. Veľmi veľa.

Pamätám si, keď sa mi narodila malá sestra. Bol som piatak-šiestak, keď som vbehol do izby a mamka dojčila. Len som zalapal po dychu: Ehm... ehm. Otočil som sa a chcel som odísť preč.

„Počkaj, Maroš!“ „Čo? To tu môžem byť?“ „A prečo by si nemohol?“ „Môžem sa pozerat?“

„Čo zlé robím? Veď aj teba som takto krmila!“ Prišiel som k mame. „Mama?“ „No?“

„A nebolí ťa to?“

„No keď zahryzne, tak bolí,“ povedala mamka. „Au... vidíš? Práve zahryzla,“ usmiala sa.

Je veľmi dôležité, aby matka viedla citlivo svojho syna.

„Mami a môžem sa ťa dotknúť?“

Muž je taký, že sa chce dotýkať.

„Môžeš.“

„A nebudeš sa hnevať?“

„Nie.“

Tak som sa raz dotkol mamy. Stačilo mi to na celý život.

Keď som bol raz na gynekológii a pôrodnici, spomenul som si na tento príbeh z detstva. Mám úctu voči mamičkám, čo sú v pozhnanom stave a dojčia. Azda som vedel, že si ma Boh chystá do pôrodnice a na gynekológiu? Tie mamičky ma už poznajú. Za jazdy, počas dojčenia, im dávam krížik.

Oni dojčia a hovoria: „Podťe sem, pán farár, pokojne.“ Idem tam a predstavím si svoju matku.

Tak veľmi veľa závisí od mamy. Hneváme sa na dorastajúcich chlapcov, ale kto im tie veci povedal, kto im ich vysvetlil? Kto im povedal, čo je to materstvo? Nikto! Keď som bol šiestak a moji spolužiaci mali tehotnú mamku, ostatní si z toho robili žarty. Nikto ich na to neupozornil, ani im to nevysvetlil.

Ja som, tak ako ma naučila mamka, kázal ostatným, aby mamu pustili sadnúť si. Alebo keď bolo treba odniesť kočík: „Chyť ten kočík a vynesieme ho!“

Tak veľa závisí od mamy. Mňa zorientovala a ja som vedel zorientovať spolužiakov.

Farár Marian Kuffa „Kazateľnica život“

„Ak strom padne južne alebo severne, ostane ležať na mieste, kam padol“ (Kaz 11,30) Kam po smrti padne strom tvojej duše, tam bude musieť ostať naveky. Niet strednej cesty! Alebo budeš navždy kráľom v nebi, alebo navždy otrokom v pekle. Keď svätý Ján Zlatousty uvažoval o boháčovi, ktorý sa pokladal za šťastného na tomto svete, pretože bol bohatý, ale potom bol uvrhnutý do pekla a o Lazárovi, ktorého pokladali za úbožiaka, pretože bol chudobný, ale nakoniec šťastný v nebi, zvolal: „Nešťastné šťastie, ktoré zavlieklo boháča do večného nešťastia! Ó, šťastné nešťastie, ktoré uviedlo úbožiaka do večného šťastia!“ Keď sa rúbe strom, kam padne? Padne tam, kam sa nakláňa. Kam sa nakláňaš ty, brat môj? Aký život vedieš?

Sv. Alfonz Mária de' Liguori, Vo svetle večnosti

Blahoslavenstvá humoru

Každé ráno zaznieva na vlnách éteru Slovenského rozhlasu Ranné zamyslenie. Zvyčajne si ho vypočujeme ako každý iný vstup v tejto relácii, asi tak „na pol ucha“. Ranný zhon je už taký. Stáva sa však, že tých niekoľko slov nás niekedy osloví a sú akoby „napasované“ na nás a na našu situáciu. A preto prichádza aj k reakcii poslucháčov. Občas jestvuje živá výmena názorov medzi autormi príspevkov a poslucháčmi. Podnety, kritika, niekedy aj žiadosti o rukopisy až po osobné kontakty urobia z týchto vysielaní, aj keď sú krátke, predsa dialóg. Výmena myšlienok a vzájomné obohatenie. Tak sa hromadia zavše texty, pohľadnice na písacom stole redakcie či autorov, ktoré posielajú poslucháči. Často môžu inšpirovať a podnecovať. Ba svojou originalnosťou obohacovať. Taký je aj text, ktorý leží na písacom stole jedného z prispievateľov tejto obľúbenej relácie. Nemal by skončiť v koši. Jeho obsahom by sa mali obohatiť aj iní. Text možno naozaj považovať za veľmi vydarený. Posúďte sami. Príspevok má nápis Blahoslavenstvá humoru:

„Blahoslavení tí, ktorí sa vedia smiať sami na sebe; nikdy sa nenudia.“

„Blahoslavení tí, ktorí vedia rozoznať krínek od hory; ušetria si mnoho nepríjemností.“

„Blahoslavení tí, ktorí sa pozerajú, kam kladú nohy, lebo len zriedka sa pošmyknú na banánovej šupe.“

„Blahoslavení tí, ktorí si vedia oddýchnuť a spať bez toho, aby hľadali výhovorky; stanú sa múdrymi.“

„Blahoslavení tí, ktorí vedia mlčať; naučia sa veľa nového.“

„Blahoslavení tí, ktorí sú dosť múdri, aby seba nebrali vážne; ich blížni si ich budú vážiť.“

„Blahoslavení tí, ktorí rozmyšľajú skôr, ako konajú; vyhnu sa množstvu hlúposti.“

Mne sa páči každé z týchto blahoslavenstiev. Vyžarujú niečo z veselého pokoja viery, ktorý nájdeme už len zriedkavo medzi kresťanmi. Veď všetko sa stalo také ťažké, také vážne a také hlasité. Už nie je nič samozrejmé, všetko potrebuje zdôvodnenie, výzvu, treba to poistiť z každej strany. Všetko sa kladie na váhy, všetko potrebuje dôkladnú diskusiu a objasnenie.

Niektorí učitelia duchovného života poukazujú na to, že medzi úsmevom a smiechom je čosi viac ako slovný rozdiel, pretože „radosť zeme nie je ešte radosťou neba, teda ona si nevyhnutne zachováva istý druh príťažlivosti“. Okrem toho „tento svet je príliš poznačený hriechom, smrťou a nespravodlivosťou, slzami a utrpením, aby sa mohla radosť prejaviť vonkajším, alebo výrazným spôsobom“. Napriek tomu možno potvrdiť, že nám nemôže chýbať v každodennom živote ani úsmev ani radosť, ktoré pramenia aj z maličkostí dnešného dňa. Skrátka, „humor k viere patrí“, hovorí známy moralista Bernard Häring, a dodáva: „Kresťania, ktorí nepoznajú humor, žijú ďaleko od Hory blahoslavenstiev!“

Viliam Judák „Svetlo všedného dňa“

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku